

૬૯૩૬

રેવાકૃત ગાયન સંગ્રહ

(નાટકનાં નવીન રાગોથી ભરપુર)

બનાવનાર

કવી રેવાભાઈ બેચરદાસ બારોડ

છપાવી પ્રસીદ્ધ કરનાર

પોતેજ.

અંથ ક્રમાંએ સર્વ હક સ્વાધીન રાખ્યા છે.

અમદાવાદ.

ધીકાંટ ધરભોજય પ્રીન્ટીંગ પ્રેસમાં

સાંકળાયેલ અંબારામે છાપી.

સંવત. ૧૯૫૪ સને ૧૮૯૮

કીંમત ૦—૨—૦

પ્રસ્તાવના.

માન પ્રિય બંધુઓને વિનંતી કરું છું કે—મને નાની ઉંમરની કાળો તથા ગાયનો બનાવવાની શોખ હોવાથી અમેએ આ ચોપડી તૈયાર કરીને આપની હજીરમાં મુકી છે તેની અંદર કદાચ ભૂલ ચૂક થઈ હશે, તે આ એક પેઢેલી વારતું માહિત્ત યતન છે, તેથી કરીને સ્વધારી લેવા કૃપા કરશો, અને તેને માટે સુચના કરશો કે તેની બીજી આવૃત્તી છપાવવાની વખતે મને સ્વધારવાને બની આવે, ને આ વખતમાં સરવેને નાટકોના રાહ પ્યારા લાગે છે, તેથી આ ચોપડી અંદર જે ગાયનો ને મરગા છે તે નાટકના રાહથી વાંચવાના છે, તે સ્ત્રીઓને પુરુષોને માટે ધણા આશુદ્ધ ઉપજાવનાર છે. અને સ્ત્રીઓ તાલીઓ વગાડી ગાય છે, તેવી રીતે પણ જગત્તે તેવા અંદર મરગા છે. ને પુરુષોને પણ આનાંદી અને રમુઝી લાયક છે ને આ ગાયનો હરી હર અને ધર્મચરી પ્રાર્થનામાં કરયા છે. વળી સને ૧૮૭૨ ની સાલમાં પેસવા સરકાર પાસેથી રાજનગર જીલ્લાનો ઈન્જરો પંડીતજીએ રાખેલો તે વખતમાં આપણા શહેરમાં ચાડીયા ધણા હતા ધરડા માણસને પુછતાં એમ કહે છે કે ખોટી નોહોમત નાંખી ડાંડ કરાવે. તેમાંથી ચોડોઆને ચોથ ભાગ મળતો તે લાભના સાડ એક એતમીએ ચાડીએ કહી એ વધા ખારોટનો દાંડ લેવા સાડ જોડવણ કરીને પંડીતજીએ ના કહ્યું તે બાદ આવજી સમજવીને ફાજલેધ ખારોટ વાડે આવેલો. તે સમાન! વશે એક ખારોટજી સદુખા સતી થયાં ત્યારે નગર શેડ

હીમામાધ્યે જાણવા જીપરથી ધણી બહાદુરી કરી હતી ને વહીવટ.
ચા ખારોટને સુખ મેળવેલું, તે જીના આપને સતી સદુજાનો ગ.
રૂએ વાંચેથી સરવે સમજમાં આવશે.

આ અંતિ રચનાર.

ખારોટ. રેવાજ બેચરજ.

કે—દીકી કાવાને માળાવાડાની પોળની જોડ.

ખારોટની ખડકીમાં.

રેવાકૃત ગાયન સંગ્રહ.

ગંગુપતીની સ્તુતી.

(૧)

હમણે હું આવું છું એ રાગા.

અનંદ અરજ કરું, એક દંત છામી ઉર માંડે ધરું,
શીવકે સુત ઇંદ્રસુર પુત્રે, મંગળ આપ પુરુષ કરો શ્યામ મુખે
સુખ તો આપના રહો સર, આનંદે અરજ કરું,
ત્રીપુડ કરતા કંઠકુ હરતા, નાથ નરે નીચ દેનારા;
કાવ્ય આપ પ્રાપ્ય કરું છું, ગજાનંદ મોટા છે ગરુ આજ.

(૨)

ઘેર આવોને વસંત વીલાસી વીલાસીરે.—એ રાહન
ઝીરીઝ પુત્ર જગત પ્રકાશી, પ્રકાશીરે,
અરુન સરેર સુત ઉમાના, પીતા શીવ તેજ ઉજ્જશી;
ગજ વદન ભાત ઈંદુ ભડો છે, દંત એક છુટ્ટી રાશી.

(૪)

સમરે વિદ્ય જાળ નાશી, ગોરીજા નંદન જગત પ્રકાશી,
 સુખ વાહુતપર આપ બીરાજો, ગુણુ ધર વઝકુંડ વાશી;
 અરજ અમારી ઉરમા ધરજો, સાચી તમે જોગ તપાસી,
 આપો સારી મુંઢર આસી, ગીરીજા પુત્ર જગત પ્રકાશી;
 દાઠ્ય કરવાની બુધી આપો, મદાડો મનની ઉઠાસી,
 દેવસંગ યુગ જોરી તમે છ, હેતુ રી કરાવ સો ના હાંસી;
 શુદ્ધ બુધી આપો ખાશી, ગીરજા પુત્ર જગત પ્રકાશી,

(૩)

સરસ્વતીની સ્તુતી.

રાગ આશાગોડી.

ગોરા તજા ગુણુ ગાવો, પ્રીય મીત્ર ગોરા તજા ગુણુ ગાવો,
 થરમ કંપાળી મયુર વાહુતી, લક્ષ્મી મનમ લાવો; પ્રીં
 આ સંસારે જો ગુણી થાવુ, તે વીત ચરજુ નમાવો. પ્રીં
 બેન બજાવન ભ્રમ કુમારી, પ્રેમેથી પુરુષે વધાવો. પ્રીં
 દેવાજીની અરજ સુણીને, આનંદે ઉરમાં આવો. પ્રીં

(૪)

માહાદેવની સ્તુતી.

ગજ ગ્રીભમ થયું ચોમાસુ. એ રાગ.

ખુબ સોજો શીવ અત્રીનાશી, જોગી હા જંગલ વાશી,
 કરે દરસન મદે ઉઠાસી, ખરૂ તીરથ કેઢાર કાશી;

(૫)

ગીરી કીલાસ કે રેનારે, સીસપર જટાતો ધારે,
બધુ માહેસર મોરારે, સુણો સામ, મોઢુછે નામ;
કરો શુભ કામ. તાત તપાશી જોગી ૧
કંઠ શોભે રૂંઢકી માળા, અડી અતી મારે ઉંઢાલા,
ખેડે ગાદમે ગનપત બાલા, લવ સુખ દીખજુ ભોપાળા;
બાણાસુરે બુવ બાચારી, તમ ભક્તી કરી લવ ભારી,
હર હાથ દીખેડે હજારી, દીઆ રાજ;
કર્યા હં કાજ, રખી હે લાજ, કષ્ટ ગમો નાશી. જોગ ૨
હસ શીસે સમરા સામી, આખી લંક તણી ધનામી,
હેવાછો અત્રીયજ્ઞ ધામી, નડી ખોડ જરા કાંઢ ખામી;
ગાંભીર ગુણ સોવજી ભરિઆ, કષ્ટ ભગત જનના હરિઆ,
સમરે તેને અતી સુખ કરીઆ;
ખીસે હો ભંગ, ઉમાહે સંગ. જટામે ગંગ.

આપ ઉજ્જસી.

જોગી ૩

નાંખ્યો મદનને તમે મારી, રતી અરજ કરે છે અપારી,
દિધી શાંતી દયા દિવ ધારો, દુવાપરમાં થયશ ભરથરી;
ભગતો અરજ ઉરવારો, કષ્ટ સામી સરવે નીવારો,
થય પ્રસન્ન હાથ સીર ધારો, રખી ભાવ કે રેવારાવ,
પ્રસન્ન થાવ દુખ જાય નાસી. જોગી ૪

(૫)

માહાદેવનો ગરબો.

ગાડી ચાલી ગુજરાત એ રાગ.

(૬)

હરશનથી દુખ જાય, આપો સીવ સુખનો આરોગ
સારો છે સુંદર ધામ, બીજકેશ્વર નાથ તમારો,
ઝોગણી સુડતાલીની સોલમાં, દેવલ બન્યો હરમાર.
ઉગમણે ખાર શોભા અતી, ત્યાં રંગ રંગા છે અપાર; આનં
સુદ બાંજ સાવણ તણી, સુંદર છે સોમનાર,
આપ પધારી એ સમે, વરયો છે જે જે કાર. આ.

મેમે પુજવા આવશે, સીવ ભેટે સુખ થાય;
નવ-નીચી નીરવે મમે, સંકટ સરવે જાય. આ.
ઓતર મુખે ગણપતી, ઉગમણા મંભાય;
સીવનાથ પાસે સોહામણા, દક્ષિણ બંકટરાય. આ.
આરતી ઉતરે સીવની, વાજ વાગે અપાર;
સાવણ આનંદ સીવજી, ચડે બીજી સીવ હરમાર. આ.
થુમે ભવને ભાવથી, માહા મોટા મુનીરાય;
કંઠલાશી કષ્ટ કાપજો, ગુણ રેવોજી ગાય. આ.

(૬)

મહાદેવજીનો મરખો.

પ્રથમ નરવર વસંત થિય. એ રાગ.

છો કંઠલાસી પ્રસન્ન મને આનંદ થયો,
આનંદ થયો ભવનો મરખો કહ્યો. આ.
શા-ગીરી કંઠલાસ બીરાજતા, અરધ અંગ ઉભાય;
નંદી વાહન નાથજી શુદ્ધ બની શોભાય.

ચસીઓ ગજનનંદ હજુર ગણુ છે, ખરાખરી;
 ઝડ શીવરાત્રી દીન આવી રહ્યો આવી રહ્યો. છે.
 જા-ઓછવ ઉપર આવિઆ, સુરપતી દેવ દરખાર,
 બ્રહ્મા વિરજી રૂપી સર્વ દેવ દેવની નાર;
 ઉડે ઉડે મુખ્ય તો અચાર ઘડ ઘણા ધણકેરે,
 હેવા માહેસર મોઝવાન લાલે ધંદુ ભલકેરે,
 ધડે ધડા ધડા નોખત ધાવ ઝાલર ઝણકેરે,
 લાવે લોળા આરતીયુ' થાય અહી' કંઠ લખકેરે,
 જા-સરવે નારી દેવની, સજ સોજ સણગાર,
 મરયો શીવનો ગામ્ છે, સોના કલસ સીરધાર,

પ્રનમ ચોંદની રાહ.

પાએ ધુધર ધમનન ધમનનનન ધણકેરતારે,
 ઝનનન ઝંઝર ઝમકત ઝમઝમકત ઝમ થાય;
 તાલી તડતડ લેખને ફરેરે ફરતી ફુદડીરે.
 જા-આનંદ ઓછવથી થઓ, હરસ્થા દેવ સીવરાય,
 સર્વ આલ્યા શીવને નમી થયા ત્યાંથી વિદાય,
 હેવા હરને રવોળ નમી નમી વિનવે,
 નામ લીધેથી દુખ નાશી ગઓ,
 નાશી ગઓ લવનો ગરબો કહ્યો,

(૮)

(૭)

રાગ કુમરી.

ખાંસુરિ કોરનાહી બજાવે ગાયકા દોર દોર આવે,
 સનનન મુનત સાદ સરવા, આનંદસે લાગત હે ગરવા,
 મોરલી મેતો મોહની હે, વ્યાકુલ સારો ગામ.
 બાલ કહે એ નંદકો લાલો કોરના ઉનકો નામ,
 સામરંગ સુધોહી સોભાવે હઠ કર અકડાઈ બતુલાવે. બા. ૩
 છહ જાન એ બાલક છારે મનનન બાગત બાન,
 જોહી સાદ કે કારનમે છહ કર ખુરબાન,
 લોવન તો ખોલેહી રહાવે, જુમનેકો ચુલે જલજાવે. બા. ૨
 એસો બરી કંન ખાંસુરીકો ધાઅ ધાઅ સખ આવ,
 તાલી બજાવત ફરતે ગાતે ખોહો બાજ બજાવ,
 ધીધીકટ દો કડ ધર કાવે, જનનન જાજહી જમકાવે. બા. ૩
 જનનન નારો બીજુવા જનકે ધુધર જનનન થાય,
 રેવ સંગકે સામી એતો, રાસ મંડલ રચાયા,
 સમરે સારો સુખ પાવે મીલેતો બાકીના રહાવે. બા. ૪

(૮)

સાને સાને રીસાએ સાણી હો એ રાહ.
 આપો આપો (૨) મહીનાં દાણુહો.

(૯)

મન માની મોહન હઠ જાણજો. આપો આપે.
 છાડવાનો નારી નીસે નાહી, કોસ્તા ગોપકાને કહે તાહી.
 લાવો લાવો (૨) મુકી દે આ ધી,
 વામા મનવી ચારજ જાણજો. આપો આપો.
 સાચી સેવાજના કહે, આપેનો ખુદ. વાર કરીસતો
 ની મહી કુંદે

હા હા હા હા (૨) હજીતો હેત છે
 વીવેકે કહુ સુણ વાણજો. આપો આપે.
 પ્રીએ મુજ પ્રાણ છે વારિ વારિ. એ રાહ,
 ગોપી ગુણ જાણ છે હામોરારિ
 માગે કાનો દાણ ના આપેનારિ.

શાખી—ગુમાન છોડ ગોવાલની નહી છોડ નિરધાર
 મોહન નામ છે મોહરૂં નંદ પુત્ર નિરધાર
 પ્રેમે આવી પેલી કેમ થાય છે તુ ઘેલી
 આપ દાણ વેલી વેલી + + અરે વાહ વાહ
 છખીલી છોડ નહી હા મોરારી
 લાવ લાવ ઝટ નાકે નારી નારી

શાખી—નાહના. છે નખ જેવડા અઠપટ વેણ અપાર.
 મોહન છોડ મુકજો હુ કરિ રહિ વિચાર.

(૧૦)

કેર કાલા વાલા કરો બોદા તમે ખ્યાલા
જવ જવ નંદલાલા x x x
કે આવો મહિ કુટસે હા મોરારી
આપ્યા ફાણ દોકડા હારિ નારી

(૯)

ખાર મહીના.

માવે મોહકો બાણુ લગાઓ ગાવિંદ એ ગિરધારીરે માવે. ૧
કારતકે કિસ્ના કારો છોર ચાકો છોગારારે,
આહાના ચીન ચતુરા કરે છે બુક્ષન નારી ઉતારોરે. માવે.
માગસર માસે માવો ચાટ્યા પાતળીયો પરવારીરે;
એડી મદિર સખ મુના દેખત, નારી ચક્ષ નિરભારીરે. માવે. ૨
થોસ માસે તો ચ્યાર અમને વાયદે વાલો ના આંબારે,
ઝખડી ઝખડી સારિ રેન જાગી હુઠ ધાકે પવ સારેરે. માવે. ૩
માહા મહિને આસા મનમાં, રહે મથુરા નગરીરે,
વસંતહી ગાવત બાજ બજવત આમ બીના ધણે
સધરીરે. માવે. ૪

ફાગુન ફુલમાં ફુલો અતી હોરિ દરશન હેઠરે,
ભર ભર પીચકારી રંગકી મારત પીઉ મુને છહ મોઢરે.
આવે.

અતુર માસ અધતર આવો. ના આઠયા ગીરીવરધારીરે,
બહેલેલે બાણ સાંભરતાં વાગે વાલા આવો. ખરવારીરે.

માવે ૬

વધશાક માસે વાડી ખીલી કલીઆ આનંદકારીરે,
સ્વામ ખીના તો સુગંધ ફૂલ લેવે વેગે આવો.

બનમારીરે. માવે. ૭

આવો જોઠ અબલા કહાવે, તાપ અતિ ખોત તડકોરે,
ફૂલ યુગાવે અગતી કાન ખીના સાંભરતાં પડે ફડકોરે.

માવે. ૮

અસાડ માસે ઉમેદ અમને કુઅરિમે મોઢા કાનારે,
ધન ગાજેને ધણુ ચપગા ચમકે રહ્યાછા છાના માનારે. માવે. ૯
સાવણ સરવમ સોસે રીવડી શાલા સારિરે,
અયુર અષઠઆ અતીસેખોસે, પીઉખીન ઝમકેખ્યારિરે. માવે ૧
લાદરવો ભણો ગાજે નદીએ આયાં નિરરે,
કેસવ કપટી કપટ કરિને, ધરણી ધર આવો.

ધિરરે. માવે. ૧૧

આસો માસે સામ આગે કાનો કુંઝ બિહારિરે;
હીરપા અમ ઉપર વાસે કીધી રમતી ગુણ હુબરિરે. માવે ૧૨
આર માસ તો પુરા થયા, અદક તેરો આવોરે;
કેશવસુવતી કીરપા વડેથી ગુણ રેવાળ ગાઓરે. માવે. ૧૩

(૧૨)

ગાય શીખે તે સાંભળે, પદમી વધકુંઠ પામેરે,
મળે નવ નિધે અપ્રમા સિધિ, દુઃખ દેહીનાં વામેરે."

માવે. ૧૪

(૧૦)

પુનેમ ચાંદણીનો રાહ

અજીસરી રજની સુજની આવી સુખે રમોરે,
ચતુરા ચાંદની ચમકે છે ચોપાસ,
હેતે આવો સમરો આવો રમવા કારણેરે,
સુંદરી સરવે લેઇને રંગ ભેર આવ્યાં રાધીકારે;
જોરા ખેડા છે જગતપતી જુગનાથ. હેતે.

સોખી-સોલ શાસ્ત્ર શામા મળી એકસો ઉપર આઠ,
આનંદ રંગ છાયો અતી ઠીક મચાયો ઠાઠ;
શીશે શામ વેણી મોતી બાલમે સ્વેત છે રે,
કુલે ભરીયો અખોડા ઉપર સોના ચાક. હેતે.

શાખી—દામની દમકે ઘણી; વેસર ખીજનો ચંદ,
દીલડી તીકમ મન હરે આનંદ રૂપી કંઠ;
હીરામણી ઝગઝગમગતા કંઠે હાર છે રે,

(૧૩)

લીલમ રતન ભરેલી છે માતનની માલ. હેતે.

શાખી—માંધ્યા બાળુબધ બેરખા સળ્યા સોલ સનગાર,

ઉઠ ધન તેજ સાડી ઝગે શ્રી તાણા અવતાર;

ઝરેરેરે અમ્રોત વરસે ફરેરેરે ફરે ફુદ્ડીરે,

પાય ઝાંઝર રૂમ ક્રૂમ રૂમ ક્રૂમ અતી થાય. હેતે.

શાખી—સીતલ લેહેરી પવનની ધરેરેરે ધુમે ચોપાસ,

પુખ વેલી વેંટી રહી પસરી સુગંદ પ્રકાસ

કંઠ કોકીલા ટુકે છે ઘણી ટેકમાંરે,

મળ બેઠ રાજ થયા રેવાળના શામ. હેત.

(૧૧)

ગદ્ય ગ્રીસ્મ થઇ ચોમાસુ એ રાહ.

વામા વીખને કહે છે વીચારી, સુદામાને સીખ દહે સારી.

જમ્મ જાચોને મીત્ર મોરારી, મીતમ છે પર ઉપગારી.

જરૂ આપ દુવારકા જાવો, જુગ જીવનને તો જગાવો;

આપે તે લેખને તમે આવો. નીસ્યે જાઅ દુખ સાડ થશે સુખ,

લાગશે જુખ દેવ દરખારી.

વામા.

સુણ નારી મીત્રતાઇ સમાજ, બાણાપજુમાં લેગા કરયાં કાજ;

કેમ મલસે ધાધને માહારાજ, અપમાન થાય તો જાળ ન
કરનાને ક'ચન કરા અવાસ, સોલ સસ્ર સોમાઓ પાસ,
હરખાર આગલ ધણા દાસ, કરવા વેઠ મોકલે ઠેઠ,

મેલું શું લેઠ નહી જાઉ નારી. વામા.

પાડોસણને પાસે આવી. દુખ દાખવ્યું છે દીલ લાવી.

લાયક તાંદુલતાથી લાવી, આપ્યા શત્રુની શીશ નમાવી.

પ્રીતમ હવે પ્રીતે પધારે, આવશે કાંક સુખનો આરો,

વાલા પાસે જઈ કસ્ટ નીવારે, સુદામા જાળ પાછા પડે પાયડ;

ધુજે છે કાય વાંડવ વીત હારી, વામા.

આવી દ્વારામતી દીલ જાણી, ક્યાં મળશે સારંગ માણી;

વેગપોલીએ સાંભળી વાણી, કહી કેશવ મીલ એવાણી;

માહુન મીલ જાણી ચાટ્યા મોટ, દીધી હરખારે ધાધને દોટ;

વેગ વળગી પડ્યા જઈ કોટ, લાવ્યા હરખાર પુછે કીરતાર;

પુત્ર પર વાર છે આનંદકારી, સીંગાસન બેસાડ્યા સારે;

વામા.

હરી ત્યાહલ ફાકા મારે, વીનતા કર જાલીને વારે;

કર્યા ક'ચન મોલ કીરતારે, આન પાન આનંદ અપાર;

ઓ લાવ્યા રાખી દીન ખાર, દુખ રહ્યું નહિ તલ ભાર;

આગ્યા છે ધામ કર ઠીક કામ, રેવસંગ રવામ ભાગ્યો ભલભારી.

વામા.

(૧૫)

(૧૨)

સુ નટવર વસંત થેઈ થેઈ નાચી રહ્યો. એ રાહડું.

છા છત્રપતિ છળીલા તમે સીદ દગો કરો,

શીદ દગો કરો અરજ મારી ઉર ધરો. છા૦

જા—કહ્યા વીન તમે કાનજી ગઆ કરી ગુમાન,

વામા કેમ રહે વાલમ પ્રેમે બાંધ્યો પ્રાન,

રસીઆ વીનાતો જરા રહી શકું નહી આ સમે;

ધણો ગલરાત ધર કામ મુને ના ગમે,

ખચીત સામી કહુ છુ ખરો; છા૦

જા—લોજન કાંઈ ભાવે નહી કડ કડ કાળજી થાઅ,

ધડી પલકના વીસરે મોહનપર મન જાઅ;

વાલારે બાણસીદ મારીઆં માયા કરિ,

આવો આવો પાઅ હુતો લાગુ હેતે હરિ;

કાના આવીને તમે કળ્હ હરો. છા૦

જા—અંતર પ્રેમ વસો અતી વલ વલે પ્રજનાર;

મોહ બાણ માવા તણાં વીસરે નહી તલભાર;

રંગીલા વિના રમુછ શી રીતે માણીએ,

રૂદીઆની વાત અમે અમારે દિલ જાણીએ;

ધક્કારા હોતાંથી પાછા કરો. છા૦

(૧૬)

સા—પ્રેમની પીડા જોડને મોહન કરી વીચાર,
 ઝોચીંતાના આવીઆ હરખી સરવે નાર;
 રેવાજના સામી રીઝી રીઝી આવીઆ,
 રામાએ વધાવ્યા મનમાં ભાવીઆ,
 ઠંકેર મળેથી નારો ફરિયા હરવો. ટી૦

(૧૭)

વિરા વેસ્યાના યારી. એ રાગ.

છા બંસરી બાલા, ગઉ પ્રતિપાલા, છેલ છમીલા કાન,
 વૃજવડને વાલા, નંદનાલાલા, ગઉ પ્રતિપાલા, છેલ૦
 છાડી દા તમે છોડા અમારો, મન મોહન આણી મેહર,
 જલ ભરતાં યુને વાર થશે તો સાચુડી કરશે કેર.
 જાવ જાવને ડાલા, ઉભા હડાલા, ગઉ પ્રતિપાલા છેલ૦
 મેહમાન ઘેર મારે આવ્યા, રસોડ કરવી ત્યાર,
 રેવાજના આમી સીદ રોકો, મારે ખાતો પડશે માર,
 કરો ખોટા ખ્યાલ, સામ વીસાલા ગઉ પ્રતિપાલા છેલ૦

(૧૮)

રામચંદ્રના ગાયનો,^૧

તમે હરાવો મને સુ આમ. એ રાગ.
 સેવે સેવો તમે શીતાદામ, રાય અયોધ્યાના વાશી,

(૧૭)

અવનીનો ભાર ઉતારવા આવ્યા, ભગતનું કરવા કામ. સે,
મુકંઠ ઉગાર્યો વધ કીધો વાલી, ઠોક બેસાડ્યો છે ઠામ.
બજે રેવોજી ભાવ કરોને, હરો પુરજો હામ સેવો સેવો.
રાહ. પુનમચાંદનીનો, નટવર વસંતનો બંને ભેગા.

સારો લાવો લેવો સેવો સીઆવર સામનેરે,
રૂઢીએ રીઝી રટ રટ રઘુવર સીતરામ,
હાહા દશરથ નંદન આરો નીકંદન રામ છે રે,
અવતરીઆ અવની ભાર ઉતારવારે,
પાવન પ્રેમ અયોધ્યા ઊપર કરી પ્રીત. હા.

પ્રા—મધુમાસ મુકલ પક્ષમાં, નક્ષત્ર અભીઆ નામ,
સુરપતિ સુર સુખ આપવા, રઘુવર જનમાં રામ.
૧—રામ જનમ્યા આનંદ રંગ જામી રહ્યો, કહિસદ્યા
દસરથે વધાવી લગ્યો,

વધાવી લગ્યોરે વધાવી લગ્યો. રામ.

પુન—તાતો મન બર માનુની લટકે મટકે ગાય છે જો,
કંઠ કોકીલા સંમ મુદર સરવા નાર. હા હા.

પ્રા—ચાર બંદુઓ મોટા થયા ગરૂએ જાગ્યા રાય,
અગ્નિ રક્ષણ કારણે, રામ લક્ષ્મન જાગ્યા.

૨—ધગજીધર બંધુ બેહુએ ધનુષ બાણ કર ધરી;
ભારે ભરસો ગરૂને લયો. ગ—રા.

પુ—આવી તારીકા તાડકા કરતી એ સમેજો,
રામે એક બાણે લીધા તેના મ્રાણ. હા હા.

સા—આસન ગરૂને આવિઆ, અસુર મારયા અપારૂં
પુરણ જગન પ્રેમે થઓ, કૌસલ પત્ની કુમાર.

૨— જરૂર જનકી સ્વયંબર જવા બુધ આહરી,
ગરૂ રામ લછમન સાથમાં ગઓ. સા. રામ.

પુ— રામ રસ્તે જતાં પર લોપા ક્ષણ લાળીઓજો.
અડી રજ ત્યાંતો જીવી ગઉતમની નાર. હા હા.

સા—રામ જનકપુર આવીઆ, આવ્યા સર્વ તહાં રાય,
દસસીસ આવ્યો સુરમાં, અલીમાન નામાઅ,

૨— ધસી ધાધ ધાધ આવો ધનુસને તોડવા,
ઝાલતાં દબાઓને વેણ કયો. ઠ. ઠ. રામ.

પુ— કાઢો કોઢ કોઢ દસ સીસ બુમો પાડતો જો,
જોમ થરેરેરે કંપા જાણી ધણા જો ધાર. હા.

સા—આપી ગરૂએ આગના ઉડ્યા રધુવરરામ,
ઉડાવ્યું ધનુસ એ સમે પ્રણવા અતરજમ.

૨— દુકુ દરકારી ત્રાંબક તાહે ચડાવતાં,
ટંકાર ધનથી જમણો થઓ. બ. રા.

પુ— રેવાજના સામી પ્રેમે પરણ્યા રામજી,
આવ્યા જનકી લેખને અયોધ્યા વાસ હા.હા.

હારે પત્ની તુજ વિન મલ ઉર વસી મલ આવે. એ રાહ.
હારે ગઉ મતીપાલ કાના ગયા ગીરધારી, નંદનો લાલો નદવ
જેણે ગોકુલ ગઉ આરી.

ચઉઓ ચારી મોહ બાણ મારી વાલે વિસારી,

(૧૮)

હરી આવે, મોજ પાવે, દુખ જાવે, સુખ થાવે,
આપ વિના પ્રજ બાણ સુ લાગે કેણ રહે નારી, હારે
સલ સજને હરમે હરદે સેજ પથરાય,
નાથ વીના નીર નરણે ઝરે છે ધણું ગલરાય,
ગલરાય બાળા, આલયો ઝાળા, છે દીનદીઆળા,
હા મોરારી, જઉવારી, નમે નારી, દીલદારી,
હેવા કુકપટના અપટ બાણથી છે તરી પ્યારી, હારે,
આવ્યો હુનાળો તપે છે તડકો તેનુ તે શુ થાશે,
ગરમ ગતીથી માર મદન દે છે તે કેમ આલાસે,
આલયો સાંમી અંતરજામી કહું છુ શીશનામો,
દગો રાખી, નથી સાંખી, કહુ ભાખી, સત દાખી,
આ જગત વિશે તમે જીઠ વાપરી માવા મોરારી, હારે,
દીપે આછવી સઉ મળીને વાટ જીવે ભારી,
દેવસંગના સામી ઉપર જાઉ બક્ષીહારી.
બલહારીએ અરણ, સુણી જોમ ગરણ કરી છે મરણ,
આગ્યા નાથ, દોડો સાથ, નામુ માથ, જોડી હાથ,
લેખે કરે વિઓગનાં કાપ્યાં કરી આનંદકારી,
હરે ગઉ પ્રતિપાલા!

સદુમાત નો ગરબો.

રાહ પુનમ ચાંદણી.

પુરી સોભે સાલ અઠાર ખોતેરનીરે,
ભાદરવા વદ ચોથ મંગળ વાર;

હેતે ગરબો ગાદ્યો સદુખા તણુરે,
 ગાય આનંદ ભરી સરવે આજ. હેતે૦
 રાજનથમાં જોર ચાડીએ કરે,
 માને મહીપતી દ્રવ્ય લેવા કાજ. હેતે૦

સાખી—કપટ કરું દંડ કારણે, આતમીએ એણીવાર,
 સરકારમાં જઇને કહે, સાંભળોને દરબાર;
 બારોડાના ધરમાં લક્ષ્મી ધણીરે,
 જરા ખીચરાયો આપસે લાજને કાજ. હેતે.

સાખી—પેસવો પડીત બોલીઆ ભવાની પુત્ર એ ભાટ;
 એરુને તો કેમ ડંડીએ, ધરડનો જાએ ધાટ.
 અસલથી બ્રાહ્મણને ભાટ એક ગીના તમારે,
 એને દુષે તેનું જાત સત્યા નાસ. હેતે.

સાખી—મીઝા મડયો બોલીઆ, મોટો છે જમાદાર,
 કેમ જાત કેમ સાર કહે, સમજવો દરબાર;
 ધણી દીઆ લાવે દ્રવ્યતો ક્યાંથી મજેરે,
 નેક તોડા વીના જર લેગો કેમ થાય. હેતે૦

સાખી—પાપનું મુક્તો લોભ છે. લોભથી મનખો જાઅ,
 નીતી છોડ અનીતી કરે, જરથી જીવન વરતાઅ;
 પાપી પાંચસે ફેજ લેખને આવીઓરે,
 આગ્યો ભાટવાડે આતમ એણીવાર. હેતે૦

સાખી—બારોડવાડે રોન આવીઉં, ત્રાગા થયા દસ બાર,
 સદુએ પગડી દીકરી, પણ હુડયો નહિ તલભાર.

કોઈ દીવસ અનિતી આવી નોતિ બનીરે,
સુરા ભડને ચડી છે ઘણી રીસ. હેત.

સાખી—ખારોટ ભેગા સડે થયા આગ્યું વરણ અઢાર;
જુલ બનુ બહુ જાહરાં કંપે મોટાં સરદાર;
બહુ ખારોટ અતીસે ઘણુ વિનવેરે,
સદુ સજ્યાં થયા સનમપવા શીશ. હેત.

સાખી—સોલ સણુગાર મોતી તણા હેમ જડીત ચુડા હાથ;
સાડી ઝરીઆની શોભતી, મળીઆ સરવે સાથ,
કકુ કેસરની આડ તો લેસાટ છે રે,
ચોડી ચોખડીઆ આવ્યાં સદુખાય. હેત૦

સાખી—સમરિ માત હીંગલાજને, કે સાંમીને વાત,
મરવુ તો એક વાર છે, આ રચી છે મોટી ધાત;
સામી હરીસંગ આગલ કરી વિનતીરે,
મારું ખોટ્યુ ચાટ્યું કરજોને માફ. હેત૦

સાખી—હરિસંગ હેમત કરી તરત તાંણી તરવાર;
સદુરું શીશ ઉતારીઉં, તેજ તણા અંખાર,
ઉડી અગની અતિસે ઘણી સેનમારે,
જીવ લેજને જુધા નાઠા જાઅ. હેત.

સાખી—ધડ મુસ્તક ખાંધુ આમલી પુસ્પનો ઢગલો થાય;
દીપક નિકળ્યો તે સમં જોજોકાર વરતાય.
નાઠો આતમીઆ સરકારે સંતાડીઆરે,
રાજ ગયા સુધી તારી કરી સહુભોરે. હેત૦

શ્રાખી—સતી સમણું આપીયું હેમાલાઇની પાસ,
 સરવે મારો ચાડીયા નઅ શેઠ કરો તપાસ,
 પરચો ભાળીને પરભાતે તતખર થયારે,
 દુખ ભાગુ ત્યારે શેઠ કે જમુ અન, હેતે૦

શ્રાખી—માઝન સેહિર ભેગુ લેઇ, ગયા ખારોટ વાડે સારુ,
 રાવને ભેગા લેઇને આવ્યા પાંડિત પાશે તેવાર.
 માથો ચાર તારે મહીપતીએ ના કહીરે,
 ઘણી રીસ કરી ગરજ બોટ્યા શેઠ. હેતે૦

શ્રાખી—જોગ માયાના બાલકા સરસ્વતી જીભે વાસ.
 એ ખારોટને ફૂલીઆ બોઠાસે તાર ખાસ,
 ગાદી બેસીને ગુના તે તો ઘણા કર્યારે,
 ધીખ ધીખ છે તુજને કમજાત. હેતે૦

શ્રાખી—ત્યારે આતમીઆને આપીએ, લીધો સારંગપર ખાર
 વગર મોતે મારીઓ, મળો વરણ અઢાર,
 પછી સરવે મળી ખારોટ વાડે આવીઆરે,
 હેમા ભાઇ હેત કરી કસુબો પાય. હેતે૦

શ્રાખી—થાપન આખલી થપીઉ, મઝાના લીધા પ્રાણ,
 પડીતને પુરો કર્યો, સદુખલમા ગુણ જાણ,
 આવ્યાં આવ્યાં તારે આનંદમાં માવડીરે
 હેમાલાઇની સુત આપી પુરી આશ, હેતે૦

શ્રાખી—અવનીપરઅંગરે ચોથઆ, ચાડીયાને માર્યા ઠાર,
 પારણ ઘોડીયાં ચુદડી, ચડે માતને દરખાર;

(૨૩)

કળાયાણીઆનું કલતો અતી અજવાળી ઉરે,
સવેરની સાસસેઆ સરવેની રાખીછે લાજ. હેતેઠ
સાખી—આખલીએ કોઇ આવશે, સદુખલ માતા પાસ,
પુત્ર કુલાવે ખરણે, મા પુરે તેહની આસ.
બારોટાની બેલ કરિ કરે કાપીઉરે,
સતી સદુખા દેઠે આસીસ. હેતેઠ

સાખી—રાવ ઉપર રીઝી કહે, વધજો પુત્ર પરવાર;
રીધ સીધ મળો બારોટને, કે સદુ સતી અવતાર,
કરજોડીને રેવોછ અતી નમેરે, વધારજો સદુખા
સર્વની વેલ

જીવને શીખોમણ વીસે

કવિત

આએ માતુ આદ્રહિયે જનુનિ આંનદ આએ
દેખે દ્વાર બંધ સખે અતી અકલાય ત્યે
ગલરાયો દ્વાર દખ ગ્લાનકો બીચાર લાયો
જીહ કહે કરે હુંસે કો નહી છોડાય ત્યેં
કહે રીઝી રાવ રવા નમી નમી બાલ કહે
આજસીકારોયુગ જોરકે ચોપલ ત્યે
પાવકકુ હાથો મીન બચેકુ જીવાઓ.
કુરનાકે નિધાંન અનુગ્રેહસે બચાય ત્યેં

કવીત

સીમુ સુન શ્યામ કહે સારો સારો હાસલાખ

(૨૪)

ભવહુકે માંહી તું કહ્યા કરેગા જામકે
તમ પુજ પરો પરો યુગ જોરે બાર બાર
સીસહિ નમાવે અરજ ચક્ષ વારી લામકે
એસે એરો દુખદાઇ ભવ છોરે સુખકર
દ્રઘ બની જાય સમે બાત બીસરામકે
કહતહે રેવા રાવ નારાય કહે નીસે કર
તેરિ લેહુ પરીઘછા અખ જાની દુખદાઇ કે

કવીત.

હયાલા છો બીસાલા આપ માલા લેઉ ગોપાલા.
પ્રતીપાલા રખવાલા સદા રહુ આપ ધ્યાનપે
જતુ કમાઇકે લાતુ આપ ન્યામપે ઉડાવુ
હરી હેતસે જમાવુ સામી સન માન પે.
કહતહે રેવા રાવ સીસુ કહે સ્યામ હુકે
પુરાન પડાવુ સચી બાત સુનુ કાનપે
તોહી તોહી નીદ સાંમતીત ભાવે નામોહી.
થરથર ત્યો મીઠાઇ નામો સ્યામ થાનપે

સંપ્રેયો

સીસુ કહે સુનો સ્યામ મોરારીએ આપ અનુગ્રહ
આનંદ આપો.
પસરી સુરતી અવતાર સમે તો ઉર અતી યાપ
ધાનમાં ધાઓ.
કારન એહો કીરપાય કરો નમ્ર જે અવતાર હરીને લેખંચો

(૨૫)

કહે રેવા રાવ ભયો મન ભાવ આયે તુમ ધાવ આનંદ
મયાયો

કવીત.

ઉજાસી કાસીકે બાસી દરસે કસ્ટ જામ નાશી,
ખુખ બંદ્રાખન ખસી ગોકુલ ગોપાલકે.
ભોરારીહું મથુરામે મહી માટ ખુખ ખાયો,
જામ ગદ ભેદ હરન યધન દલાન હે
તાતહીકા તાતહુકો સરાદ સરાવુ સારો,
દુવારામતી દખનેકો ખીચાર સદાકાલહે,
કહે રેવારાવ સીસુ કહે ગીરનાર જાહુ,
દાન પુનકારન વીનતી બહુ બાલકે,

કવિત.

ખીમ્રકુ જમાવુ બેડો ઠાઠહી બનાવુ ધામ,
પુરાન પડાવુ નામ સુતુ સામ આપકો.
મ્હેરાવકુ બોલાવુ કુલ કાવહી કરાવુ,
ભવસી ધુહી તરાવુ અશ વધાર મા આપકો
કહત હે રેવારાવ ઊ ધારતા અસ લેહુ,
મ્હેસે રખુની ધ્યાનધ્યાન આપ જાપકો
સખે ખાત સુની દયાલ દ્વાર ખોલ કામકીનો
અવની પબનો આકીયો દુરઆદ્ર તાપકો,
સવેયો

માતુહી આદ્રહી લીયો અવતાર મહિત મા મધ નોખત ગાલ

(૨૬)

માગુન જાન સમે મીનયાઇ દીઓ દાન નૃપતકો ગએ રાજ.
 દાતારસીંગ દ્રમર ધરો નાઉ બાજ છત્રોસે રહો બોહો બાજ
 સોજમરસ ઉમર ભય તમ બેઠાઓ પ્રનાઇ ગાદી પીતાજ.

કવિત.

કરે ડંડ બંડ હાથ બડો બોલ બંડ બોલો;
 લેઇ સહસ્ત્ર મડ મંડ બંડ એક બોયો હે. ટેક.
 ધસી દારે ધાય ધાય સ્વારથકી ખાત સુની,
 બીના કાજ ખાત ન્યાહિ માહા મધ્યોયોડે.
 ખુશી રહે ખુખ ખાને ખીટ્યાનેમે છહ જાય,
 દેનોપરે બીન ચાલે પીછુ રામ કર રોચોડે.
 કહુનકે રાવરેય ભવ આઇ ભાન ભુલ્યો,
 દાતારસીંગ નાઉ ઉનેવારી મેબોયોડે.

કવિત.

સારો મીયાયો ઠાઠ પાટ સભા સખ સોમહુકી,
 દેવો કહે દા. ઉસે નીકાલે ઠાઠ મારીકે,
 જવરે હરામી હુય હાથરથે કચુ દીયો જાય.
 કમખ કે લાયો ગ્યે ભરે બંડાર ભારીકે,
 કહે રાય રેવા કોહુને જ્યેર કીયો નાહી,
 ગમઝ કહે કે સંદેહુ અનેક અજ વારીકે,
 સુરપતકે સમાન બડોબડો બોલ બોલો;
 દોકડો દેવાયુ નહિ જાય હરામકારીકે,

કવિત.

આં પી દોહુનકી યાગે કંચનકો કામ કાહુન,

(૨૭)

કાહુરકે સંગ કાહા કામ સુર દાનીકો.
 લગાટ લગાવે પાશ પદાર કરાવો કાહુ
 ભરોયધ ભારે કાહુ ડરે જાનહાનીકો,
 કમ્યઆતન કે પાસ યાં તનકો કાહાકામ.
 ખટાઈ જાસ ખાવેયે કુનકાજ આનીકો.
 કહે રાવ રેવા સુનીઓ સગે સત ખાત;
 સુરખ સલામે કાહાકામ કાવ ખાનીકો.

કવિત.

અતી હેતે આપસાઇ ખરકુસ જાઓ ખુખ,
 કુઝર બનેન્યા કળી ભુકનેકો ભાનહે,
 સ્વાન સ્નામ સારો આપે ખાંડમે બેઠાઇ ખુખ.
 કયુ મીઠે રીત યાતી ધસી કાટનેકો ધાનહે.
 કહુતહે રેવો રાવ બગ કેસો હંસખને,
 વાયસ પઠાવે કુન રંગ કંઠ હાનહે,
 ચેસે સોમકુ સતાવે આવે ન્યા ઉદારતાઇ
 દાતારશીંગ નૃપ જરજોરસે હેવાનહે.

સવૈરો.

બધ કીઓ સદામત સખેતો છીનાંબ લીયો દીઓ આપ
 ખત્યાઓ.
 જમહિ ભાટ જોગી અખધુત વેરાગીયે ચારન ધાવ
 નાપાઓ,
 ડંડમે મંડ અનીતી કરે ખંડ સોમકી સંગત ખંડ કરાઓ,
 કહે રેવા રાવ બીરુ રીસયાવ કરે સરપાવ તો યાનદ થાઓ

કવિત.

કેપે સામ ધામ રહિ યમકુ હુકમ દીધો,
 દાતાર પાસ જાગ અટ પકડો ગપાટેશે.
 હાથ હાથ દરે અતી યુગ ઉરપે ચડારે.
 માર માર ડડ લાપે એકહી સપાટેસે.
 દેખો ત્રપને નમાડી પીછાને પરી ભ્રમહુકું.
 સામી સખ ભુતો માયા મોહકે ગપાટેસે,
 કહે રાવરેવા પરી ભ્રમ કહે પાપોકુ.
 નિસે નૃક ડારો મારી બે ચાર થપાટેસે.

વીરા વેસ્યાના ચારો.

દો આઘ અવતારી, સુખદેનારો, સતી સદુખા જાણ,
 કરકાર, ધારી ચાડીઆ મારી, સુખ દેનારી, સતિસદુખા જાણ,
 પંડીતને મધ્યા પુરો કીધો, મડધાને માર્યો ઠાર,
 હેમાઆપર હેત કરીને, મુત આપી કરી વાર,
 કી આનંદકારી, શેડ સુખારી, સુખ દેનારો. સતી૦૧
 બેસ કરોઠો બારોઠ કેરી, બળવત જાણી બાળ,
 રી। સીધ ફૂલ પુત્રનાં આપો, સરવેની લો સંભાળ,
 વધારો પેડાં પ્યારી, સાચમાં સારી. સુખદેનારી, સતી૦ ૨
 માંગ મોતીની સીસપર શોભે, કહે એકાવળ હાર;
 બાળુ બંદન બેરખા બીરાજે, અંજરનો અમકાર,
 દીતડી તેજદારી, કસ્ટ દો ટારી. સતી૦ ૩
 સતીપણુ સદુખાનું જાણી દેવ ઇછે દેવાર.

કરજોડી રવોજી નમે છે, આપો સુખ અપાર,
ભારે સાચ છે ભારી, ગુણ હજારી સુખ દેન ર. સતી ૭ ૪

હિંગલાજનો ગરબો -

સદા સોહાગી એકદત નામ લેખએરે,
ભ્રમ સુતા સમરી બહુ ખુશી થઇએરે,
ગરબો હીંગલાજ માતાનો ગાઇએરે,
ફીઝ પામી અતી આનંદમાં રહીએરે,

સાખી—છડી આસાપુરીથી ઉપડે, કડાઈ માતાની થાય,
જમાત લેગી થઇ જરૂ જત્રા કરવા જાય;
નગર ઠઠાપીર પઠા છે હેવારે, હુમરાના ગંઠાતાંથી લેવારે
કરો જગત રહી માતાની સેવારે, હીંગલાજ આપશે
મીઠા મેવારે. સદા,

સાખી—ખારી નદી ઉપર, ખરા પાપી સુજે પાઅ,
પંચમાં વેચે પાપને, નરમલ નકી થાય,
વેગે આવે છે મારગ વાકારે,
સોન મીઆણી સોઅકા નાકારે;
દાણુ લેછે તાં રામગર કાકારે.
ગુણ ભરીઅલ ઘણા છે પાકારે. સાં.

સાખી—જે વજે છે પોલીઆ, પામે થઇ સીવ જાઅ.
ખાર વરસ ફરા બહુ, દેવી નવ દેખાય,
ચડીચડી રીશશીવનેઆડારે, ભલુત ગોળાને નાંખો પછાડી;
અંદ્ર કોપ સાત થયા તે દાડારે, બોલે બોલાવે જેને
પ્રસન્ન માડારે. સ.

સાખી — હિંગોલ નદી હેતે વડે, પોલીઆ પાસ અથાક
જે મોલો હિંગસાજનો હેતે તાણી જાય,
થાય દાતણુ ભાઈ વળી ત્યાથીરે, પુન વિના જતર
મળે ક્યાંથીરે;

જરૂર જાય જાય બાકો મેલો સાથીરે,
મગ્યા આપી રાજ જુલાવશે હાથીરે.

સં

સાખી — કપાટ વાળી કાલકા, આગે આવે માઅ,
અજા ભ્રમ આઘને ચડે, જમાત સુખીઆ થાય,
તાંથી હિંગસાજ કપાટમાં જાવુરે,
પેલે કુકડે કણિઓલ કંડ નાવુરે,
એક વસ પેરી અગે સુધ થવુરે,
ગુગ હિંગસાજ માતના ગાવુરે.

સં

સાખી — રથ આવે માઅ તણા ધુધર ધમકે અપાર,
આવે સાચા દીપધી, ઉધડે આઘ દરખાર,
સુધ થઇ રૂંડણુ જાઅ જેવોરે,
અવતાર મધ્યા પેટ ફેર લેવોરે,
કરે જાય નરમળ થાય કેવારે,
કરને સુદામાને કરી તે હેવોરે.

સં

સાખી — જોત દરસન જુગતે કરયો, જેટીકા નાખવા જાય,
ચોરાસી હેતે ચડી, અલીસ કંડ નવાઅ,
જોવા જોલી ઝંડા મોટા સામીરે, મહા માઅ મહા
મોટાં છા ધામી રે.

ચઉદ ભોવન આ મણી રૂપ નામરે, ઇછે દરસન અંતર
જામીરે;

માખી—હમ્મસ વાહની હીંગલાજછો, સરસ કંચન સાજું
રવી સસી દાઢ પેગડે કરતાઢ સુલ કાજ,
ખારોટ પુજે કુલ દેવ્યાની રીતેરે, જાણી આપના રાખોછો
બહુ પ્રીતેરે.

દસપરદેશ આપથી ઝીતેરે, રેવસંગ ગાય છે એક ચીતેરે સ.
ઉમીયાના માતાનો ગરબો. પુનમચાંદની. રાહ.
અરજ સીકારી ઉમીઆમારે મયા રાખજોરે.
કડવા પાટીદારની છો તમે કુળ દેવ, હેત લાવી ગરબેઢ
ગાઢએ ઉમીયા માતાનોરે.

મુ— હરદુ હસાવી આનંદ લાવો આજ. હેત.
પાટીદાર માએ તે પેંદા કર્યારે, વસ્યા ગામમાં નામ ઊંઠ
ધર્યારે.

બનાયાછે બાવન ચોરા માઠરે હો મઢઆ,
સાખ્યો સરવે નોખી કરીરે.

સા—વિયા બાર વરસે બને, આપે હુકમ મુહુમાઅ.
પરવાર પાટીદારનો, જરૂર પ્રાણ મય.

પુ—જોએ લગ્નથી બાકી રહે કોઈ પણ ત્યારે.
પછે મન રાખી પરણે માડવરાત. હેત.

સા—દેવળ કડું છે માતાતુ ભારીરે, ફેર મુધારી બનાવ્યુ
સોભાકારીરે,
અંદર આરસપાણુ પથરાવીરે હો મઢઆ. સોભા
અતી છે સારીરે.

શ્રી—મનાકારી મંડપ રચો, મુરતં છે મણીરૂપ, દેહાર દેવ ધર્મ
ધણા અધીક તેજ અનુપ.

પુ—નહીનમ નીરમળ વારી માનસરોવર મ્યા તજ્જરે, પરશે
કરૂ કપાય પર લેથા અપાય. હેત.

રા—જગત જગુની રૂપ મ્યા નહિ મણારે હીરા રત્ન શણગાર
શોભે ધણારે.

અગકે દીલડીતુ તેજ ત્યા ભાલરે હો મન્યા સુખ આપો
સરદારીરે.

શ્રી—જગમગ જોત સદા રહે, આનંદે અરતી થાય;
વીરવિધ વાજાં વાગતાં ધડે નોખતપર ધાય.

પુ—રામા સરવ મળી રૂમ સુમ ગરબો ગાયછરે.
લેયા આવે ત્યાં દરશન કેરો લાલ. હેત.

શ્રી—માણસ દેસ દેશના આવેરે, ગવરા ભેટી ધણા ખુશી થાવે
સુખ થાય અને સરવ દુખ જાયરે હો મન્યા, ગાય રે
જી ધારીરે. હેત.

શ્રી—પાટીદાર પ્રેમે કરી, પુજશે રાખી પ્રીત.
ભિમા નવ નીધી આપશે રાખશે રૂડી રીત,

પુ—ખાર માસે જતુ જરૂર પાટીદારનેરે,
ભ્રમ ભોજન કરવો ધરનો જવો ધાર હેત

